

at være helbredet, har en vis Tilbøielighed til at recidivere. Forslaget gaar derfor ud paa at fikke Befolkningen imod Følgerne af Smittens Udbredelse fra saadanne Syge, som efter at være ansete for helbrejede, have faaet Tilbagefald af Sygdommen. — Forslaget under Nr. 3 gaar ud paa at indfatte en ny Paragraf, som skulde træde i Stedet for det sidste Stykke af § 1. Det tilsigter i Lovgivningen at indføre betryggende Bestemmelser, som vi hidtil have savnet, imod en af de Maader, hvorpaa Smitten kan forplantes, og da navnlig imod den Forplantning, der finder Sted dels fra spæde Børn til Ammer og fra Ammer til Børn, dels fra Børn til Pleieførelse og fra disse tilbage til Pleiebørnene. Det har været Udvalget tydeligt, at den førstnævnte af disse Forplantningsmaader kun kunde finde Sted ifølge en Handling, der, forsaavidt Bedkommende var sig sin Tilstand bevidst, maatte regnes for criminel, og som man derfor burde sætte i Klasse med den Forbrydelse, der omhandles i Straffelovens § 181, med hvilken den efter vor Opfattelse staar paa fuldkommen lige Fod. Derimod har man ikke troet, at man kunde betegne Anbringelsen af smittede Børn hos Pleieførelse som kriminel, og man har derfor fundet det rigtigst kun at fastsætte en Erstatningspligt over for saadanne Pleieførelse, som maatte lide Skade derved. Ved disse Forslag har Udvalget altsaa stræbt efter at forbedre det foreliggende Lovudkastis Bestemmelser, forsaavidt angaar Sygdommens Udbredelse under almindelige Forhold. — Som det vil erindres, angaar Lovforslagets øvrige Paragrafer et særegent Forhold, nemlig Forholdet ved den hemmelige Prostitution. Udvalget har i det Hele fundet, at dette Forhold i dets allerfleste Punkter er hensigtsmæssigt ordnet ved det foreliggende Lovforslag, og det er derfor kun Enkeltheder, som Udvalgets Flertal har ment at burde forbedre ved sine Forslag. Jeg skal tilføie, at der foruden disse Forslag af et Flertal i Udvalget, hvortil jeg ikke hører, er stillet andre Forslag, som jeg ikke finder Grund til at anbefale eller forklare. Af de Forslag, som Udvalget har stillet, skal jeg først henlede Opmærksomheden paa det, der er opført under Nr. 6. Det angaar det Tilfælde, i hvilket et Fruentimmer, som er mistænkt for at søge Erhverv ved Utugt, og hvor denne Mistanke i den Grad er bleven bekræftet, at hun har modtaget den i Straffelovbogens omhandlede Advarsel i saa Henseende, skal kunne underkastes en Undersøgelse, for at man kan overbevise sig om, hvorvidt hun er Bærer af Smitten. Det foreliggende Lovforslag siger, at denne Løgeundersøgelse kun kan finde Sted, forsaavidt hun dertil giver sit Samtykke, eller for saa vidt hun vedgaar at have søgt Erhverv ved Utugt. Det er en fuldstændig human Tanke, som ligger til Grund for disse Bestemmelser, og Udvalget har troet, at de fortjene at opretholdes i deres Grundtante; men man har dog ved Siden deraf været opmær-

som paa, at der dermed var forbundet den Mislighed, at Bestemmelsen kunde misbruges, og at dette kunde have til Følge, at de Fruentimmer, der netop ere de allersfarligste for den offentlige Sundhed, kunde unddrage sig en Undersøgelse, der er af den største Vigtighed med Hensyn til Forebyggelsen af Smittes videre Udbredelse. Man har derfor tilføiet enkelte Bestemmelser, som gjøre det mindre sandsynligt, at disse Kvinder saaledes skulde kunne unddrage sig den nødvendige Undersøgelse. Man har for det Første troet, at det ikke vilde være nødvendigt, at hun vedgik at have søgt Erhverv ved Utugt, dels fordi det mange Gange er meget vanskeligt at bestemme Grundsen for, hvad der kan kaldes saaledes, idet mange af disse Kvinder ville mene, at de ikke have søgt Erhverv paa denne Maade i Tilfælde, hvor de have bedrevet Utugt og derfor havde faaet et eller andet Vederlag, som de dog ikke kunne hense under Betegnelsen „Erhverv“, og dernæst fordi der ogsaa gives ikke saa Faa, som kunde være meget løssagtige, uden at det netop er for Pengefordels Skyld, medens de dog kunne være meget farlige. I Henshold hertil har Udvalget indstillet, at det, i Stedet for at de Bedkommende skulle vedgaar at have søgt Erhverv ved Utugt, skulde være tilstrækkeligt til at forlange Løgeundersøgelse, at de vedgik at have ført et løssagtigt Levnet. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal har Udvalget, med Undtagelse af et enkelt æret Medlem, som har havt nogen Tvivl i den Henseende, dernæst ment, at det Samtykke, som Kvinden skulde give — altsaa naar hun ikke vedgik at have ført et løssagtigt Levnet — ikke skulde behøves, naar Undersøgelsen kunde overdrages til en dertil oplært og autoriseret Kvinde, som man antog med nogenlunde Lethed vilde kunne tilstede med ikke for lang Forberedelse. Dersom det skulde lykkes at faae oplærte og autoriserede Kvinder dertil, vilde det altsaa være et Sikkerhedsmiddel imod, at løssagtige Kvinder kunde skyde sig ind under dette Samtykke for at unddrage sig den Undersøgelse, som er nødvendig, og det er derpaa, Forslaget under Nr. 8 gaar ud. — Det foreliggende Lovudkastis § 3 fastsætter den Straf, der skal gjælde for den Kvinde, som uagtet givne Advarsel søger Erhverv ved Utugt. Det vil erindres, at der i den almindelige Straffelovs § 180 er fastsat Straf derfor; men denne Straf er i Almindelighed sat til Fængsel og kan altsaa gaa fra simpelt Fængsel til Fængsel paa Bånd og Brød. Politimyndighederne her i Landet have nu ment at have gjort den Erfaring, at Domstolene ere meget lemsældige med at idømme saadanne Kvinder Straf, idet de i Almindelighed kun have idømt dem Straf af nogle Dages simpelt Fængsel, og de have derhos ment, at denne Straf af vedkommende Fruentimmer bliver betragtet som noget ganske Uvæsenligt, saaledes at den ikke er i Stand til at afholde dem fra